

Surm kutsunud meie hulga seast,  
So ellu noorel aeal.  
Ka palju laste wannemaid,  
Kell' mahha jánud wáetimad,  
On ilmast árra láinud!

Ka tulle-kahju mõnda meest  
On warrast waeseks teinud.  
Ja mõnda Jummal hánna seest  
On heldest wálja aitnud.  
Mis Jummal teeb, on ikka hea,  
Et innime kúl sest ei tea,  
Mis tale kasuks tulleb.

Sind Jummal, meie tánname,  
Et olled armust hoidnud  
Meid kahju eest ja tánnine,  
Ja lõpnud aastal lastnud  
Mei' wilja põllul kaswada,  
Ja olled mõtnud õnnista'  
Kõik töödd ja tallitused.

Kõik wihha, waenu kauta  
Sa árra meie seast.

Meid katta rahhu-tiwaga  
Ja õppeta meid heast,  
Üht wagga ellu ellama,  
Ja Sinnu sõnnast otsima  
Mis meile tarwis lähhab.

Siis mõime meie julgeste  
Uut aastat allustada;  
Sest Sinnu peale kindlaste  
So mõime lootust panna  
Ja ussume, et se, mis Sa  
Meil peale panned kannata,  
Kõik meile heaks tulleb.

Oh võtta omma Waimuga,  
Mi warra, kui ka hilja,  
Mei' waimu ikka õnnista,  
Et kanname head wilja.  
Mei' südda hásti õitsegu  
Ja usu willi kaswagu  
Ja kandku saea kordse.

Se aasta, mis meil hakkatud,  
Mis olled lastnud náhha,